

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 1 czerwca 2026 r.

w sprawie P. R.

w przedmiocie wniosku obrońcy o zbadanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego Barbarę Skoczkovską wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie I ZI 37/24,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 ustawy o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622)

postanowił:

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Obrońca P. R. wystąpił w dniu 4 maja 2026 r. z wnioskiem o zbadanie spełnienia przez SSN Barbarę Skoczkovską wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie I ZI 37/24, z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej powołaniu na urząd sędziego i jej postępowania po powołaniu - co w okolicznościach wskazanej sprawy może doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy dotyczącej wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2026 r., I ZO 39/26, po rozpoznaniu wniosku obrońcy, na podstawie m. in. art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 § 1

k.p.k., wyłączono SSN Barbarę Skoczkowską od udziału w rozpoznaniu spraw o sygn. akt I ZI 37/24 (k. 491 – 492 akt I ZI 37/24) .

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2026 r., I ZO 42/26, w związku ze złożonym oświadczeniem SSN Barbary Skoczkowskiej o istniejących podstawach do wyłączenia, na podstawie m. in. art. 42 § 1 k.p.k. wyłączono ją od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZI 37/24 (k. 493 – 494 akt I ZI 37/24).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle przedstawionych okoliczności jest niewątpliwe, że opisany wyżej wniosek obrońcy, złożony w oparciu o przepis art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, nie może być merytorycznie rozpoznany. Okoliczność, że SSN Barbara Skoczowska została już wyłączona od rozpoznania sprawy o sygn. akt I ZI 37/24, uniemożliwia przeprowadzanie analizy pod kątem tego, czy sędzia – na gruncie tej sprawy – spełnia wymogi niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej powołaniu i postępowaniu po powołaniu. Procedura zainicjowana wspomnianym wnioskiem stała się bowiem już bezprzedmiotowa.

Mając na uwadze fakt, że ustawa o Sądzie Najwyższym w art. 29 § 24 stanowi, iż w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek wniosku o zbadanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz postępowania odwoławczego, stosuje się odpowiednio przepisy o zażaleniu obowiązujące w postępowaniu, którego wniosek dotyczy (czyli w sprawach karnych – przepisy o zażaleniu zawarte w Kodeksie postępowania karnego), w tej sytuacji należało odwołać się do treści art. 430 § 1 k.p.k. Przyjęcie wniosku złożonego w trybie art. 29 § 5 uSN i poddanie go dalszej procedurze (losowanie sędziów) oznacza, że obecny etap postępowania to dalej postępowanie przed Sądem Najwyższym, który wprawdzie jest właściwy funkcjonalnie do rozpoznania tego środka procesowego, ale nie może go obecnie rozpoznać w trybie art. 29 § 15 uSN, skoro wniosek stał się bezprzedmiotowy, na skutek wyłączenia sędziego od udziału w postępowaniu. Taka sytuacja powinna prowadzić do zakończenia postępowania w formule procesowej, adekwatnej do tej jaka występuje w takim układzie procesowym w postępowaniu zażaleniowym w procedurze karnej. Z tego powodu uznać należało, że skoro wniosek został przyjęty

przez Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej jako dopuszczalny w momencie jego składania, ale obecnie nie może on być dalej procedowany - z powodu wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy I ZI 37/24, to przepisem prawa procesowego, który winien być w tym zakresie zastosowany - jako norma odesłania - jest art. 430 § 1 k.p.k. Przepis ten nakazuje sądowi odwoławczemu, który ma rozpoznać zażalenie (taki tryb wskazuje w art. 29 § 24 uSN), pozostawić bez rozpoznania niedopuszczalny środek odwoławczy, który został przyjęty przez prezesa sądu pierwszej instancji (tu: Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej). Wprawdzie przepis ten wskazuje, że następuje to w sytuacji wniesienia środka odwoławczego po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, albo gdy jest on niedopuszczalny z mocy ustawy, ale trafnie podnosi się, iż takie rozstrzygnięcie należy wydać wtedy, gdy przedmiot zaskarżenia przestał istnieć (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Art. 1-467, Warszawa 2014, s. 1424; J. Matras (w:) K. Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2020, s. 947 i przywołane w przypisie orzecznictwo).

Jedną z sytuacji, gdy przyjęty środek odwoławczy należy pozostawić bez rozpoznania, wobec treści art. 430 § 1 k.p.k., jest jego bezprzedmiotowość. Okoliczność taka występuje, gdy zaskarżona decyzja albo została unicestwiona, albo straciła znaczenie prawne. Zdaniem Sądu Najwyższego odnieść to należy także do układu powstałego w niniejszym postępowaniu, a więc gdy sędzia nie bierze już udziału w rozpoznaniu istoty sprawy - wniosku wniesionego w sprawie I ZI 37/24.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.

Na koniec celowym jest stwierdzenie, że wyłączenie kolejny raz danego sędziego od rozpoznania konkretnej sprawy (w tym przypadku I ZI 37/24) nie jest z oczywistych względów zasadne, niezależnie od tego, że następuje to dzień po dniu, w wyniku zainicjowania postępowania wpadkowego przez różne podmioty, i wydaniu rozstrzygnięć przez różnych sędziów Sądu Najwyższego. Zapewne jest to wynikiem przede wszystkim tego, że rejestrowane są różne sprawy w repertorium ZO, a nie podejmowane są konkretne decyzje procesowe w sprawie pierwotnej – macierzystej (tutaj I ZI 37/24), tak jak ma to miejsce w przypadku spraw

rejestrowanych w zbiorze KRI. Takie multiplikowanie wyłączeń tego samego sędziego w oparciu o tożsame podstawy prawne jest niewłaściwe, a z pewnością procesowo niepożądane, a nadto logicznie niezrozumiałe.

[M. T.]

[a.ł.]